

- א) לקמן נ"ח. גיטין נ"ח.
- ב) לעיל מ"ג. א) לקמן נ"ח.
- ג) קדושין ט"ז. לקמן נ"ח.
- ד) לעיל נ"ח. לקמן נ"ח. ב"מ נ"ח.
- ה) וקדושין נ"ח.
- ו) קדושין נ"ח.
- ז) לעיל מ"ג. א) רש"ל מ"ג.
- ח) לעיל כ"א. ו"ש"י.
- ט) ונמחות מ"א. א) וקמן נ"ח.
- י) ד"ה וק"מ. א) ו"ל מ"ק"א.

תורה אור השלם

1. ונפש בי תוקטא ושמעיה קול אלה ודא עדי או ראה או קדע אם לוא יגיד וקטא עובד: ויקרא ה א

הגהות הב"ח

א) תוב"ד"ה פשיטא וכו' כשעבר על שבעתו דבר ששם לא יגיד:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אם לא יגיד וכו' ועוד ק"ל. ממה לי הא באמת היכא דעד אהד מועיל בעדותו לחייב ממון חייב קרנן שבעה כדאמרין בשבעות רפ"ד הכל מודים בעד סוטה וכו' ובתוס' ר"ש סוטה ד"ה כל הקשו באמת אמאי לא אמרין דוואה ע"ה אינו ב' דוקא. וע"ש מה שמרנו אצל ל"ש"י דכ"ב לקוטטא דמילתא דוואה ע"ה אינו ב' דוקא ז"ע: ד"ה פטור וכו' הדיוק שאינו ניכר לא שמה דיוק, קשה למ"ש רש"י תמלה העשה מלאכה ששקל בהן משקלות וכו' אף למ"ד דשמה חזק פטור ע"ש בגיטין ו"ז"ע:

רבינו הגנאל

תחלתו בפשיעה וסופו באונס. דכיון דשבתה בחמה כל טעורקי דאית לה. פי' טרומה.

הכונס פרק ששי בבא קמא

כפותל רעוע. ללא אפסדיה דלמסתר קאי: דמטי ליה. כשכפפה הגיע זה הדליקה: ברות מלויה. הרי נזדים הצעיר וזדניו אלס נישוי: ברות שאינה מלויה. דמידי דלא סלקא אדעמיה היא: טמון איסתר. שכיסה קמת חזירו צסדינין כשראה דליקה אללה והוא לא שלח את הבערה ושויה טמון וגרס להפסיד את הניזק ולפטור את המבעיר לפטור על טמון צאש: לנפשי. להוציא ממון מחזירו לענמו: ממונה צעי לשומי. אותו ממון שהוציא חייב להחזיר: להצריה. שכל עדי שקר להוציא מנה מראובן לשמעון: פשיטא דאורייתא הוא. לחייב זדניי שמים: אם לא יגיד. בתרי קא משמעני מדקפיד להגדה משמע שאליו מגידין מתחייב זה ממון ועוד ק"ל (סוטה דף כ:). כל מקום שנאמר עד הרי כאן שני עדים עד שפרט לך הכמוז אחד כדכתיב לא יקום עד אחד באיש (דברים יט): אלף צה. שמחייב שבעה וזדניי שמים מחייב דלי הוא מסקיד מחייב ליה שבעה ולמלא לא הו משתבע צשיקרא ומשלים: וסו ליכא. דחייבין זדניי שמים: העושה מלאכה צמי חטאת. שקל כנגדן משקלות צמסכת גיטין (דף נ"ג). והן נפסלין צמלאכה: פטור מדיני אדם. דהזקן שאינו ניכר לא שמה חזק. וכולהו הני תיובתי מתייתא נייהו: המצטע. תקע לו צאנו פתאום ובעתה דלא עבד ציור מעשה צגופו: ר"מ מחייב צהויקן. פלוגמיהו מפרסא צהמניח את הכד (לעיל דף ט"ט). צנתקל פושע וצמפקיר נוקיו: אלף כסויי כפשיעה. שלא מצעיר זה האש מהר: זדני הרצ שומעין. והיה להם נפלה עניה: והוא שספרה. הא דתנן בפלגא צילה פטור כגון שחתרה הבעמה והפילה הכותל לדגוס הוא:

אצל לא חסרה. אלף מעממה נפלה: סחילתו צפשיעה. אלף נפילה דעביד לניפול: וסופו צאונס. דהא לא נפלה אלף חתרה: הניחה למאן דאמר נו'. פלוגמא היא צסוק המפקיד (ב"מ דף מ"ג). מרי לישני דש"ס אלציה דצי' וסוף: ה"ג אלף מתני' צפותל צריא ואפילו לא חסרה: הניחה צחמה כו' אמר רבה ואפילו חסרה. וצכותל צריא: סתלו צפשיעה. שהניחה צחמה ופשיעה היא אלף פתיחת הדלת דלמרינן לקמיה כל תחבולות שיכולה לעשות עושה אגב צערה: וסופו צאונס. שחתרה: טעורקא. תחבולות: כיון

אילימא דמטיא ליה ברוח מצויה בדיני אדם נמי ליחייב. ואל"מ כיון שאין חילוק בין מקרב דבר אלל האש ובין מקרב האש אלל הדבר אמרינן צפרק כל הנשרפין (סנהדרין דף ע"ג. וס"ו) כפתו צמקוס סקוף חמה או לניה לצא פטור ליחייב למ"ד

בכותל רעוע אמר מר א הכופף קמתו של חבירו בפני הדליקה היכי דמי אילימא דמטיא ליה ברוח מצויה בדיני אדם נמי נחייב: אלא דמטיא ברוח שאינה מצויה ורב אשי אמר יטמון איתמר משום דשויה טמון באש: אמר מר השוכר עדי שקר ה"ד אילימא לנפשיה יממונה בעי שלומי וברדיני אדם נמי נחייב: ואלא לחבריה הוהידוע עדות לחבירו ואינו מעיד לו כמאי עסקין אילימא בבי תרי פשיטא דאורייתא הוא יאם לא יגיד ונשא עונו אלף בחד ותו ליכא והאיכא (סימן העושה בסם ושליח חבירו נשבר) ב העושה מלאכה בכמ חטאת ובפרת חטאת פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והאיכא ה הנותן סם המותר בפני בהמת חבירו פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והאיכא ה השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקמן פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והאיכא ה המבעית את חבירו פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והאיכא ה נשברה כדו ברה"ר ולא סלקה רחב"א פטור בדיני אדם וחייב בדיני שמים אין מיהא איכא טובא והני אצטריבא ליה מהו דתימא בדיני שמים נמי לא ליחייב קמ"ל הפורץ גדר בפני בהמת חבירו מהו דתימא כיון דלמסתריה קאי מה עביד בדיני שמים נמי לא ליחייב קמ"ל הכופף קמתו של חבירו נמי מהו דתימא לימא מו הוה ידענא דאיתא רוח שאינה מצויה וברדיני שמים נמי לא ליחייב קמ"ל ולרב אשי דאמר נמי טמון איתמר מהו דתימא אנא כסויי כפשיעה ניהלך וברדיני שמים נמי לא ליחייב קמ"ל והשוכר עדי שקר נמי מהו דתימא לימא דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין וברדיני שמים נמי לא ליחייב קמ"ל והיוודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו נמי מהו דתימא מי יימר דכי הוה ה (אתינא) מסהדינא ליה הוה מודה דלמא הוה משתבע לשקרא וברדיני שמים נמי לא ליחייב קמ"ל: אמר רבה והוא שחתרה אבל לא חתרה מאי חייב היכי דמי אילימא בכותל בריא כי לא חתרה אמאי חייב מאי ה"ל למעבד אלא בכותל רעוע כי חתרה יאמאי פטור תחלתו בפשיעה וסופו באונס הוא הניחא למ"ד ה תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור אלא למ"ד תחילתו בפשיעה וסופו באונס וכי איתמר רבה אסיפא איתמר הניחה בחמה או לא מבועיא היכא דלא חתרה דכולה בפשיעה הוא אפי' חתרה נמי מהו דתימא הוויא לה תחילתו בפשיעה וסופו באונס קמ"ל דכולה פשיעה היא מ"ט דאמר ליה מידע ידעת דכיון דשבתה בחמה כל ה מצדקא דאית לה למיעבד עברא ונפקא: הוציאנה לסטים לסטים חייבין: פשיטא

כיון שחייב זדניי שמים ושמה אין כל כך חידוש: כ"סויי כפשיעה. ואל"מ גלוי ודוע למקום למה נכתבין אס לטובה אס לרעה וי"ל דאפי' צמתכיון לטובה שלא ימחר לשרוף ויכול להציל בעל הצית צמון קך מ"מ צדניי שמים חייב דלציעי ליה לאזהורי ולאסוקי אדעמיה שלא יצא לו הפסד צק: מ"ה דתימא הוויא לה תחלתו בפשיעה וסופו באונס קמ"ט דבו"הו פשיעה היא. ק"ק דה"ל לנימר מהו דתימא כולה אונס הוא וכגון שנעל כל כך יפה שאינה יכולה לצאת אלף צחמירה קמשמע לן דפושע הוא אלף צחמירה שהניחה צחמה: פשיטא

עין משפט

נר מצוה

יד א ב ג מ"י פ"ד מהלכות נ"מ הל' ד סגן עשין סט טו"ש"ע ח"מ ס"י מ"ח סע"ף י"א: מו ד מ"י שם טו"ש"ע שם סע"ף נ"א: מו ה מ"י פ"ח מהלכות עדות הלכה א סגן לאון כה טו"ש"ע ח"מ ס"י ל"ג סע"ף ב: יו ד מ"י שם טו"ש"ע שם סע"ף נ"א: יח ז מ"י שם סגן שם וטו"ש"ע שם: יח ח מ"י שם סגן שם טו"ש"ע ח"מ ס"י כה סע"ף א: כ ט מ"י פ"ח מהלכות עדות הלכה א סגן עשין קח טו"ש"ע שם ועשין צכ"מ וצ"ב"י שם: כא י מ"י שם פ"ח הל' א סגן שם טו"ש"ע שם: כב ב מ"י פ"ח מהל' חובל וחוקק הלכה ה ועשין צכ"מ: כג ל מ"י פ"ח מהל' מקן ממון הלכה א סגן עשין סט טו"ש"ע ח"מ ס"י מ"ח סע"ף א: כד מ מ"י פ"ח מהלכות חובל וחוקק הל' א סגן שם טו"ש"ע ח"מ ס"י כה סע"ף ב: כה ב מ"י פ"ח מהל' מקן ממון הלכה א סגן עשין סט טו"ש"ע ח"מ ס"י מ"ח סע"ף א: כו א מ"י שם הלכה ה ועשין שם סע"ף ה:

מוסף רש"י

העושה מלאכה במי חטאת. שקל כנגדן משקולות, ופרי וכל מעשה נפסלין צמלאכה (ד"קחו מי חטאת דפיה צלומה וכן פרה עממה נפסלין צמלאכה, דכתיב צמאדרי יט) אשר לא עלה עליה עול, וצמי חטאת כתיב למשמרת למי דה, ומינא צפריי מה מ"ל, שכיב און לו שמה מלאכה פוסלת אלף צפרה ומיין אף צמים מ"ל למשמרת למי דה, כלומר צשיי משומרות לכך ולא לדבר אחר (גיטין נ"ג). פטור מדיני אדם. לשלם וחיובי בדיני שמים. פרועות לשלם לרשעים צמתיון להפסיד את יצראל (שם). נשברה כדו כו' וחיובי בדיני שמים. משום דלא סליק (לעיל כ"ט).